

beschikking gesteld zouden worden om als organisatoren van sabotagegroepen uitgezonden te worden. Kort voor de 26ste was het koninklijke besluit opgesteld waarbij de leiding van de CID aan de Bruyne zou worden toevertrouwd. Rabagliatti was hiervan door van 't Sant op de hoogte gebracht en schreef de Bruyne op de 27ste een brief waarin hij uitdrukking gaf aan zijn vreugde dat besloten was, 'to establish a new intelligence organisation under your good hand.' Alles scheen dus met verheugende vlothheid te verlopen, maar er kwamen spoedig moeilijkheden, en wel op drie punten: de positie van van 't Sant, de plaats van de groep-Hazelhoff en de missie van Brockman.

Wat van 't Sant betreft: toen besloten was dat de Bruyne hoofd van de CID zou worden, zei Gerbrandy tegen deze, 'dat hij', aldus de Bruyne, 'gaarne zou zien dat de heer van 't Sant achter de schermen mijn chef zou blijven.' Dat werd door de Bruyne 'pertinent geweigerd'.¹ 'Toen heeft', zo vertelde hij verder,

'de minister-president in het bijzonder gewezen op de grote bekwaamheden van de heer van 't Sant in deze zaak en er op aangedrongen dat ik met de heer van 't Sant contact zou onderhouden om adviezen in te winnen . . . Ik heb dat toegezegd. Daarvan ben ik echter spoedig teruggekomen omdat er in die periode betrekkelijk veel Engelandvaarders kwamen en ieder van hen bracht een waarschuwing over tegen de heer van 't Sant. Daardoor werd ik uitermate huiverig, van 't Sant inzage van de geheime stukken te geven. Dit nam hij me hoogst kwalijk'² -

hetzelfde deed, zo veronderstellen wij, de koningin. Interventie van Gerbrandy, die zei dat 'hij het grootste vertrouwen in van 't Sant had'³ (Gerbrandy wist dat generaal Menzies, hoofd van *MI-6*, er precies zo over dacht), mocht niet baten: de Bruyne hield van 't Sant op afstand.

Wat de groep-Hazelhoff aangaat: Gerbrandy zei tegen de Bruyne dat de groep haar operaties als tot dusver zou voortzetten. Tegen die voortzetting had de Bruyne geen bezwaar maar hij eiste dat zij duidelijk onder hem als hoofd van de CID geplaatst zou worden. Dat werd goedgevonden. Vervolgens greep de Bruyne onmiddellijk in. Hazelhoff, Krediet en Tazelaar woonden, zolang zij in Londen waren (Tazelaar bevond zich sinds eind november '41 in bezet gebied) in het koetshuis dat achter het pand op *Chester Square* lag waar de koningin, prins Bernhard en van 't Sant hun werkvertrekken hadden. Dat was voor de Bruyne onaanvaardbaar. Op

¹ Getuige M. R. de Bruyne, *Enq.*, dl. IV c, p. 454. ² A.v., p. 452. ³ A.v.